

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติบำรุงพันธุ์สัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๙

วัตถุประสงค์ : ส่งเสริม พัฒนา และบำรุงพันธุ์สัตว์เพื่อให้ได้สัตว์ที่มีขนาดโตและลักษณะที่ดีไว้สืบพันธุ์ให้คงอยู่ต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็จำกัดพันธุ์สัตว์ที่มีขนาดไม่ดีเอาไว้คือ ตอนสัตว์ที่มีขนาดเล็กและลักษณะเลวให้สูญพันธุ์เพื่อไม่ให้สัตว์ในรุ่นต่อไปมีขนาดและลักษณะที่แย่ง

ขอบเขตการมีผลใช้บังคับ : ใช้บังคับกับสัตว์ประเภทโค กระบือ และปศุสัตว์หรือสัตว์พาหนะชนิดอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ได้คัดเลือกไว้เพื่อใช้ทำพันธุ์

การดำเนินการเพื่อบำรุงพันธุ์สัตว์

๑. เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรบำรุงพันธุ์สัตว์ในท้องที่ใด รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงซึ่งในกฎกระทรวงนี้จะกำหนดรายละเอียดต่างๆ เอาไว้ เช่น กำหนดเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ว่าอยู่ที่ใด กำหนดชนิดของสัตว์ กำหนดอายุ เพศ ขนาด ลักษณะ และนิสัย เป็นต้น (มาตรา ๕)

๒. ในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์นั้นพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประกาศหรือแจ้งให้เจ้าของสัตว์มาแจ้งการครอบครอง และคัดเลือกให้เป็นสัตว์สงวนพันธุ์ (มาตรา ๖)

๓. สัตว์ที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นสัตว์สงวนพันธุ์ พนักงานเจ้าหน้าที่จะประทับตราตัวอักษร “ส” ไว้ที่ตัวสัตว์ และถ้ามีการเพิกถอนจากการเป็นสัตว์สงวนพันธุ์พนักงานเจ้าหน้าที่จะประทับตราตัวอักษร “ถ” เพิ่มที่ตัวสัตว์ (มาตรา ๗) เพื่อประโยชน์ในการนี้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเข้าไปในสถานที่ของบุคคลใดก็ได้ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกเพื่อสำรวจ คัดเลือก ตอนสัตว์ หรือประทับตราที่ตัวสัตว์ แต่ต้องแจ้งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่หรือที่ดินและเจ้าของสัตว์ทราบก่อน (มาตรา ๑๓) นอกจากนี้ ยังห้ามเจ้าของสัตว์ทำให้สัตว์นั้นพ้นไปจากการครอบครองของตน ห้ามฆ่า ห้ามตอน ห้ามเคลื่อนย้ายสัตว์ออกนอกเขตบำรุงพันธุ์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนก่อน (มาตรา ๘ - ๑๐)

อัตราโทษ

ถ้าหากมีการฝ่าฝืนประกาศหรือคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่มีโทษตั้งแต่ ปรับ จำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ เช่น ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานในการประทับตราอักษรลงไว้ที่ตัวสัตว์ ระวังโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๕)

หมายเหตุ : คำอธิบายนี้มีขึ้นเพื่อประโยชน์ในการเข้าใจสาระสำคัญของกฎหมายเท่านั้น ในการจะปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายให้เป็นไปอย่างถูกต้องนั้น ประชาชนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจ ตรวจสอบ และยึดถือตัวบทกฎหมายเป็นสำคัญ